

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 6.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 13 Mars 1905.

Expedition: Kammakargatan 6.

Pris: Helt år 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspolis 20 öre pr petitråd.

26:e Årg.

Mally Högberg.

Såsom i vårt senaste nummer nämndes, konserteras här i dessa dagar af opera- och konsertsångerskan fru Mally Högberg, f. Ericson, hvilket gifvit oss anledning att i dagens nummer presentera hennes bild, dervid bifogande några biografiska uppgifter och karakteriserande omdömen om den unga konstnärinnans talang och förmåga. Reklamen kan ofta vara vilseledande och innehålla öfverdrifvet beröm, som, när allt kommer omkring, får betydligt reduceras, detta i synnerhet då det gäller utländska, okända artister, hvilka skola presenteras af sina impressarier; och en tidning har ofta intet annat till ledning vid anmälan af en sådan konstnärns ankomst och uppträdande än det reklamhäfte, som sättes en musikrefrent i händerna. Annorlunda förhåller det sig med våra inhemska konsertgiffvare och operadebutanter; om dem har man vanligen på förhand någorlunda reda på hvad de gå för, och är kritiken efter deras uppträdande mera allmänt till deras fördel, så är det ett godt tecken, hvarefter man kan ställa deras horoskop.

Detta senare är verkligen fallet med fru Mally Högberg och vi vilja icke bli beviset skyldiga. Utom hvad denna tidning haft att säga om hennes debuter och konsertuppträdande, skola här nedan andra kritikers omdömen derom anföras. Först några biografiska uppgifter.

Mally Ericson-Högberg är född den 9 februari 1884 och således ej långt hunnen på 20-talet. Hon blef intagen som elev vid konservatoriet år

1900, studerade der sång för dir. O. Lejdström och hade samtidigt i operaskolan fru Dagmar Möller till lärarinna. Hennes första debut på operan egde rum i slutet af spelåret 1904, den 28 maj, hvarvid hon trädde fram såsom *Santuzza* i »På Sicilien». Då samma afton den stora Lundastudent-konserten i Östermalmsskyrkan af »Amerika-kören» egde rum, blef denna fröken Ericsons debut ej så mycket uppmärksammas af referenterna. I början af september samma år gjorde hon sin andra debut som *Micaela* i »Carmen» och sin tredje debut mot slutet af oktober samma år som *Agatha* i »Friskytten». Efter denna blef hon antagen som stipendiat vid operan.

Mally Högberg.

Under de två sista åren har fru Högberg, som 1904 ingick äktenskap med ledamoten af hofkapellet, musikdirektören E. Högberg, sjungit på flere konserter, så i nov. förra året på Cecilia-körens kyrkkonsert, då hon sjöng Jeftas dotters parti i Carissimis oratorium »Jefta», och på Nya Filharmoniska sällskapet operakonsert i dec. förra året, då hon medverkade i kvartetten i Handels »Trauerhymne». Äfven Musiksällskapet i Jönköping har hon med beröm biträdt som solist, och nyligen medverkade hon såsom sådan på Borgarskolans folkkonsert i Musikaliska akademien vid uppförandet af Andr. Halléns nya »julatorium». På Borgarskolans musikföreläsningar har hon äfven förut låtit höra sig.

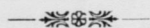
Det erkännande, den behagliga sångerskans talang vunnit, har tagit sig uttryck i följande yttranden af kompetenta konstnärer. Vid hennes första uppträdande i »Carmen» hette det såunda: fröken Ericsons naturgåfvor för operascenen äro egnade att vinna ankläng. Hennes sopranröst klingar mycket frisk och behaglig, ibland genom sin skärhet erinrande om fröken Svärdströms; den tyckes ha fått en sund utbildning och vunnit en skäligen god egalisering. Tonansatsen är lätt, säker och otvungen äfven i höga lägen, uttalet rent och fraseringen liffull nog. En god sak är, att den unga sångerskan tydligen eger »temperament», framträdande i sångens accenter såväl som i uppsyn och later, der föga tafatt-het kan spåras.

Vid hennes deltagande i Borgarskolans Beethoven-afton sades om henne: »Den vokala delen presterades af fru Mally Högberg — hvars lyc-

kade debut i parentes sagdt verkligen borde leda till engagement —. Hennes friska sopran tedde sig utan vank, och hvad beträffar musikaliskt föredrag och diktation kom hon väl till rätta med det ljusa svärmeriet i Beethovens Mignon-Lied, »Kennst du das Land» och innerligheten i hans »Wonne der Wemuth», i tekniskt hänseende ganska svårjungen, hvarjemte det skälmiska och ystra i »Der Kuss» återgafs så öfvertygande, att sångens bissering var själffallen».

Senast, då hon sjöng i Halléns »jul-oratorium», lydde omdömet: »Fru Mally Högbergs skära sopran och nobla föredrag beredde ogrumlad fägnad i sopransoli.»

Dessa kritikens utsagor ha vi velat anföra såsom bevisande för arten af fru Högbergs begåfning och talang, äfven erkänd genom det bifall, som egnats henne af vår musikpublik så ofta hon uppträdt.

Första uppförandet af Mozarts »Don Juan» på åtskilliga scener.

I sammanhang med det nyss firade Mozarts-jubileet och »Don Juans» uppförande här vid detta tillfälle torde en erinran om första mottagandet flerstädes af hans chef d'oeuvre nu kunna vara af intresse att anföra. För nära tjugu år sedan firades operans 100-årsdag — första uppförandet egde rum d. 29 okt. 1787 i Prag — och med anledning deraf utkom en bok af v. Freisauff »Mozarts Don Juan 1787—1887», hvori åtskilliga för tiden och platsen karakteristiska och lustiga historier förekomma. För sina uppgifter har författaren att stödja sig på autentiska meddelanden från teaterstyrelserna i flera af Tysklands och utlandets städer, och ur denna samling af kuriosa rörande personalförteckningen, uppgifterna om innehållet, utrustningen, titeln vid första uppförandet m. m. göra vi här ett utdrag.

I *Altenburg* kallades operan »Don Juan» eller »den talande statyn». Att teaterdirektörerna i äldre tider icke litade ensamt på musikens makt att locka publiken bevisar de olikartade tillkännagifvanden, som fordom begagnades på teateraffischerna. Så hade t. ex. ett sådant i Antwerpen 1808 följande lydelse: »Detta stycke är utrustadt med all möjlig pomp och ståt; ett eldregn och Don Juans helvetesfart kommer att avsluta stycket.»

Från *Bonn* har man en gammal affisch från operans första uppförande der 1789. På densamma är Ch. G. Neefe (hoforganist och komponist, Beethovens lärare) nämnd såsom bearbetare af texten. Huru denna text var beskaffad kan man finna af benämningen på operans personer. Operans titel

lydde helt enkelt »Den bestraffade välustingen», och såsom handlande personer voro uppförda: »Hr von Schwänkenreich» (i st. f. Don Juan), »der Comthur» (guvernören), »Fräul. Marianne» (Donna Anna), »Hr von Frischblut» (Don Octavio), »Fräul. Elvira», »Fickfack» (Leporello) »Gürge, ein Bauer» (Mazetto), och »Röschen» (Zerlina). Operans här inom parentes satta personnamn förekomma naturligtvis icke på denna personalförteckning, som förefinnes på en efter det pragska originalpartituret skrifven kopia i Dessau-hof-teaterns arkiv. Detta partiur upptager Neefe, som sedan blef musikdirektör i Dessau, och den berömda Schröder i Hamburg som textöfversättarne. Dessau-teaterns styresmän drogo emellertid i betänkande att nyttja den ofvanstående personalbenämningen och höllo sig i stället till de ursprungliga namnen, då operan första gången uppfördes den 14 jan. 1797.

I *Dresden* gafs »Don Juan» på tyska språket först 1795 under den sällsamma titeln »Don Juan eller stengästen. En stor allvarligt-komisk opera, bearbetad», såsom det heter, »nach dem italienischen des Don Giovanni». Efter vanliga språkbruket på affischerna, t. ex. »nach dem italienischen des Metastasio» (efter italienskan af Metastasio), skulle alltså Don Juan vara betecknad som den italienska textens författare. Personernas namn äro förändrade; donna Anna får sålunda heta donna Laura, Ottavio don Gonsalvo, Mazetto och Zerlina Peter och Klärchen, Leporello Franz. Operan gafs då på en mindre teater; på hofteatern uppförde C. M. v. Weber »Don Juan» på tyska språket först den 13 aug. 1821.

I *Frankfurt* gick operan första gången öfver scenen d. 4 jan. 1794 såsom »Don Juan, En komisk operett i två akter efter italienskan. Musiken är af Mozart».

Då »Don Juan» först gafs i Genua 1867, bifogades på affischen till namnet följande karakteristik: »Giovane, cavaliere estremamente licencioso».

I *Graz* annonserades »Don Juan» på följande sätt: »I dag Lördag är med anledning af de befalda Normadagarne intet spektakel. Derför kommer om Måndag, d. 30, ett helt nytt först ifrån italienskan öfversatt, ännu på ingen tysk skådebana uppfördt sångspel, att för första gången gifvas under titel »Don Juan». Musiken är af den berömda herr Mozart med mycken konst förfärdigad». Den 8 Dec. lyder en annan affisch: »Lördag d. 12 Dec.: Ett sångspel af herr Mozard (!) under titel: »Don Juan». För att tillräckligt kunna besätta den sköna, konstnärliga och starka musiken hafva några berömda diletanter af synnerlig godhet och välvilja för den högtärade publiken beslutit att medverka i orkestern.»

Man har under sista tiden fäst uppmärksamheten på några komiska scener

i operan, hvilka från ett håll tagits i försvar, från ett annat blifvit utdömda. Man förmodar, att dessa tillkommit med afseende på Wurstel-prater-publikens smak i Wien och intagits uti Spies' öfversättning på föranledande af teaterdirektören Schikaneder, »Trollflöjstens» textförfattare. De tre personerna, som tillkommit i dessa scener, äro en rätts-tjenare, en köpman och en eremit. Den förstes uppträdande strax före champagnearian har bibehållit sig in på 60-talet äfven å rätt ansedda teatrar; scenen med köpmannen, före sista finalen, i hvilken Don Juan bränner upp en af honom presenterad och förfallen skuldsedel och sedan kastar den förtviflade familjefadern på dörren, har hållit sig uppe ända till slutet af tjugutalet. Eremitens uppträdande, en scen som icke varit så mycket använd, skedde på kyrkogården och var en riktig kasperteaterscen. Komiken bestod i att Leporello missförstod och förvrängde allt hvad eremiten sade. Så t. ex. frågar Don Juan eremiten: »Hvad lefver du af?» — Eremiten svarar: »Af sallad och rötter», hvarpå Leporello utropar: »Hvad för slag! äter karlen soldater och ryttare?»

I *Innsbruck* hade man i April 1800 tillgripit ännu mera drastiska medel för att locka publiken till första föreställningen. På affischen stod: »Don Juan eller stengästkalaset. En alldeles ny, här ännu aldrig sedd stor opera i två akter. Musiken är af herr Mozart, kapellmästare.» Donna Anna och Zerlina framställes enligt affischen denna afton af en och samma person, fru Kainz. Till lockbete tjänade en särskild beskrifning på de i pjesen förekommande dekorationerna. Det heter sålunda: »Teatern föreställer: I första akten en vacker trädgård. Sc. 4 En gata. Sc. 14 Don Juans rum. Sc. 16 Trädgård. Sc. 20 En praktfull med ljuskronor smyckad, belyst danssal hos Don Juan. — I andra akten: Don Juans rum. Sc. 5 Gata. Sc. 11 Mörkt rum. Sc. 13 Kyrkogård; i midten af densamma Don Pietros staty till häst med en transparent inskrift. Sc. 14 Donna Annas rum. Sc. 15 Matsal hos Don Juan, hvarest Don Pietros ande uppenbarar sig. Sc. 18 På tecken af anden förvandlar sig hela teatern till en förfärlig furiesal; nederst en glödande afgrundshåla. Från alla sidor komma djur och furier, som förfölja Don Juan. Slutligen gripa de honom och kasta honom under gräsliga blixtrar och dundrande åska ned i hålan.»

I *Laibach* gafs operan första gången 1815 och kallades »Don Juans äfventyr i Spanien eller stengästkalaset. Ett underhållande komiskt sångspel i tre akter från Molinars spanska original af Heinrich Spiess med en dertill hörande furiedans.» Personförteckningen upptager, utom den vanliga, äfven fyra namngifna bondkvinnor samt namnen på en eremit, en köpman och en rättstjenare. Framför biljettpri-

sen uppgifver affischen följande lustiga innehåll af pjesen: »Don Juan, en spansk äfventyrare, öfverger sin käreasta och förföljes därför af don Pietro, han kämpar med denne och mördar honom. Han flyr och råkar komma in på ett värdshus, der man just håller bröllop, förälskar sig i bruden och bortför henne. Bönderna förfölja honom och han förrirrar sig i en skog, der han träffar på en eremit, dödar honom och tager på sig hans kläder. Han skyndar vidare och kommer in på en kyrkogård, der den af honom mördade Pietro är uppställd som staty. Don Juan befäller sin betjent att inbjuda denne till aftonmåltid, och då betjenten efter åtskilliga komiska uppträden vägrar att göra detta, så gör han det själv; anden loftar komma och infinner sig vid midnatten hos Don Juan samt uppfordrar honom att upphöra med sitt lastbara lif. Plötsligen framträda afgrundsandar, gripa Don Juan och slunga honom ned i den öppnade afgrundshålan. Furiedans. Slut.»

I *Leipzig* gafs »Don Juan» redan d. 15 Juni 1788 till en del med samma konstnärer som sjungit vid första uppförandet i Prag. Teateraffischen vid denna första föreställning här hade hufvudsakligen följande lydelse:

»Med nådigaste tillstånd kommer i dag, Söndag d. 15 Junii 1788, att genom det Guardasoniska sällskapet af italienska operavirtuoser på teatern vid Bannstädter-Porten uppföras:

Il Dissoluto Punito
osia

Il D. Giovanni
Den bestraffade vållusten
eller
D. Jean.

Ett stort sångspel med körer, många dekorationer och dubbel orkester i två Akter.

Poesien är af Abbé Da Ponte och musiken har den berömda kapellmästaren herr Mozart uttryckligen dertill komponerat.»

Härefter följer den vanliga personförteckningen. Don Juan spelades af en herr Kosta; af Pragpersonalen återfinna vi m:lle Miceli (Elvira), herr Ponziani (Leporello) och herr Lolli (guvernören). Guvernörens och Mazettos partier sjöngos af samma konstnär. Libretton, endast på italienska språket, fans att köpa vid ingången till teatern.

I *München* möttes »Don Juan» först af ett »förbud för alltid», emedan censuren betecknade operan såsom »förargelseväckande». På särskild befallning blef dock uppförandet allernådigast tillåtet 1791. En teatertidning från den tiden berättar om intrycket af operan att »musiken behagade utom-

ordentligt, men texten fann man osmaklig».

I *Petersburg* gafs »Don Juan» först 1825 och tillkännagafs sålunda: »I dag Lördagen d. 2 Maj 1825 kommer H. Kejsarl. Majestäts tyska skådespelare att uppföra »Don Juan eller Steengästen», stor opera i 2 akter etc. En annan affisch har man på ryska språket från 1828 och en tredje på tyska, ryska och franska af d. 13 Dec. 1843; på denna nämnas såsom medverkande Tamburini (Don Juan), Rubini (Don Octavio), Mme Tadini (Elvira) och Mme Viardot-Garcia (Zerlina), en rolbesättning som söker sin like.

I *Riga* synas teaterdirektörerna ha skänkt synnerlig uppmärksamhet åt baletten. I en affisch från 1820 heter det: »Under bondbröllopet i 1:sta akten kommer Mad. Kunst att dansa ett solo. Ett stort eldsprutande berg, i hvilket Don Juan nedstörtas af furierne, är särskildt uppgjort för denna opera.» År 1824 heter det: »Utom de i operan förekommande Pas de deux, Pas de trois och ensembles uppföres till slut för första gången: En stor furieballet. Dekorationen föreställer det inre af furiernas håla. Det hela slutar med stort eldregn.»

I *Stockholm* annonserades första uppförandet af »Don Juan» i den samma dag utgifna Stockholms-Posten på följande sätt: »På kgl. Stora Teatern uppföres i dag Måndag den 6 Dec. för första gången: »Don Juan» skådespel i 2 akter med sång, musiken af Mozart. Spektaklet börjar kl. half 7 och slutar omkr. klockan tre kvart till 10.» — Någon teaterrecension förekom här ej den tiden, efter hvad vi kunna finna. Åtminstone ha vi förgäfvos sökt i de stockholmsstidningar, som utgäfvos strax före och efter operans första uppförande, någon anmälan af operan eller något bedömande af musiken och utförandet. För jemförelsens skull införa vi här, med anförande af hufvudpersonerna, affischen öfver jubileum-föreställningen 1887. Den lydde sålunda:

Stora Teatern.

Med anledning af hundraårsdagen af operan »Don Juans» första uppförande (i Prag den 29 Oktober 1787):

Tablå.

För 274:e gången

Don Juan,

opera i 4 akter (2:dra och 4:de akterna i tablåer) af Lorenzo da Ponte.

Musiken af W. A. Mozart.

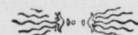
Personerna:

Don Juan.....	Hr Em. Linden
Guvernören.....	» Strömberg
Don Octavio.....	» M. Strandberg
Donna Anna, förlofvad med Don Octavio ...	Frk Riego
Donna Elvira, Don Juans forna älskarinna	Fru Östberg

Leporello, Don Juans betjent	Hr Janzon
Mazetto	» Nygren
Zerlina, förlofvad med Mazetto	Fru Edling

Herr Emil Linden gjorde med titelrollen sin 1:a debut på Operascenen. Tablåen visade Mozart (hr Palme) inspirerad sittande vid klaveret, bekransad af sånggudinnan och omgifven af ryktets genier.

Bakom scenen sjöngs af en kör Mozarts »Ave verum».

Musikbref från Göteborg.

Orkesterföreningen har vid sina konserter under februari månad bjudit på följande nyheter:

Symfonier: Beethoven: N:o 4 B-dur op 60; Raff: »I skogen»; Mendelssohn: N:o 3 A-moll (skottiska); Schubert: N:o 7 C-dur.

Ouvertyrer: Berlioz: »Benevenuto Cellini»; Mozart: »Enleveringen ur seraljen»; Beethoven: »Egmont»; Grieg: »Om hösten»; Beethoven: C-dur op. 124 (Weihe des Hauses); Berlioz: »Kung Lear».

Operamusik (utom ouvertyrer): Wagner: Gudarnes intåg i Valhall ur »Rheinguldet»; Gluck: Balettmusik ur »Paris och Helena»; Wagner: Walthers täflingssång ur »Mästernsångarne» för violin och orkester (solist Charles Snoeck); Wagner: Inledning till tredje akten af »Tristan och Isolde» (engelskt horn herr Trullemans); Wagner: Elisabeths bön ur »Tannhäuser» (solist fru Mraz).

Solonummer med orkester: Bruch: Canzone op. 55 för violoncell och orkester (solist Arturo della Spina); Davidow: Första satsen ur konsert N:o 2 A-moll op 14 för violoncell och orkester (solist Arturo della Spina); Saint-Saëns: Tarantella för flöjt och klarinett med orkester (solister H. Muchow och Th. M. Hofmeester); Sarasate: Zigenarvisor för violin och orkester (solist Heinr. Rittmeister); Theodor Verhey: Konsert D-moll för flöjt och orkester (solist C. Kwant).

Dessutom kan nämnas: Liszt: Rakocymarsch; Richard Strauss: Serenad Ess-dur för 13 blåsinstrument; Hallén: Wasamarsch ur »Gustaf Wasas Saga»; Grieg: Förspel, intermezzo och hyllningsmarsch ur »Sigurd Jorsalfar»; Delibes: Suite ur baletten »Coppelia».

Fru Wiehe Berény gaf en visafon i Handelsinstitutets sal den 5 februari och efterlemnade nu samma intryck som vid föregående uppträdanden. En stor dramatisk begåfning och en inom sin genre förträfflig framställning. Men man kan ej annat än inlägga en protest emot, att denna förskämda smak skall få tillträde till konserttribunen, därifrån man väntar sig att mottaga endast ädel och upphöjd konst. Att denna väntan stundom blir besviken, är en sak för sig, men att med berådt

mod bjuda konsert-publik på varieté-nummer, är att söka göra den verkliga konsten afbräck, och det får ej ske opåtaladt. Hela fru W.—B:s diktan och traktan går ut på att framhäfva det sinnliga elementet i de sånger hon föredrager; därför verkar också hennes utförande af en sådan sång som »En Gang» af C. Kapeller, hvars text verkligen kan ses från en vacker sida, om man vill, formligen sårande för sinnet. Herr Berény ackompanjerade smakfullt och fulländadt varietémessigt.

Marguerite Caponsacchi, den unga italienska violoncellisten, gaf den 6 februari konsert i Konserthuset, vid hvilken hon visade sig vara en beaktansvärd konstnär. Hennes teknik är mycket högt uppdrifven, och om tonen ej är så särdeles klangskön, torde detta vara att tillskrifva instrumentet, icke konstnärinnan. Föredraget är nobelt, men något kallt, och utmärker sig i de klassiska sakerna för stor stil-trohet. Man får i det hela intrycket af, att den unga damen kan mycket, och hon inger berättigade förhoppningar om utveckling till en verkligt gedigen konstnär. Hon spelade sonater af Händel och Locatelli samt en sats ur en konsert af Dvorák och som extranummer en air af Bach. Hon biträdde af pianisten herr Dan. Jeisler, hvilken hvarken som solist eller ackompanjatör förmådde väcka större intresse.

Carl Fredrik Lundqvists afskeds-konsert i Konserthuset den 12 febr. blef en verklig högtidsstund. Att gå för att för sista gången höra Sveriges förnämste nu levande sångare, är sann-
ligen en märkesdag inom den svenska sångens historia. Och lika frisk och flödande som alltid tillföre strömmade trots de 65 åren hans sång, och lika mäktigt gripande och sant stämningfullt var hans föredrag. I sanning en äkta bard, som griper djupt i strängarne och riktigt utdelar af det ädla guld, som gömmes i hans barm. En sådan gudaboren sångare som Carl Fredrik Lundqvist, hvars härliga stämma af naturen är så godt som fullständigt tillrättalagd och hvars föredrag i ädelhet och sann uttrycksförmåga ej kan öfverträffas, en sådan sångare födes sällan till vår jord. Må därför de generationer, för hvilka hans sång klingat, gömma minnet deraf i sina hjertan med tacksamhet, för att det förunnats dem att få lyssna till en sångtolkare, hvars like säkerligen ej på långliga tider skall uppstå inom våra landamären.

Fru Anna Hellström och herr Åke Wallgren gäfvö en konsert den 15 februari i Konserthuset. Fru Hellström utförde dervid följande solonummer: Wagner: Elisabeths helsningssång ur »Tannhäuser»; Donizetti: Aria ur »Regementets dotter»; Verdi: Violettas aria ur »Traviata». Man har ju hört fru H. berömmas för sina prestationer vid operan och af kritiken i Stockholm sättas i ett af de främsta rummen bland artisterna derstädes. En opera-artist

verkar sällan förmånligt vid uppträdande i konsertsalen, och enligt anmälarens mening kan denna iakttagelse tillämpas på fru H. Det operamässiga i hennes framställning och utförande af ofvan nämnda musiknummer gjorde i konsertsalen en mindre behaglig verkan. Det jemntjocka, från musikaliska nyanser fria föredraget, som helt naturligt måste användas på scenen, och de endast med möda återhållna, föredraget beledsagande rörelserna, visade det hela uteslutande sceniskt tänkt, och det gåpåraktigt säkra i hela uppträdandet förtog prestationerna all den doft, som bör ligga öfver konsertsång. Märkvärdigt poesilöst var dessutom framförandet af Elisabeths känslomättade helsningssång ur »Tannhäuser».

Fru H:s röst är välklingande och ganska voluminös samt väl egaliserad. Men hela tonbildningen är lagd på ett sätt, som ofantligt litet tilltalar anmälaren. Det är denna s. k. svenska röst-klang, som är en genomgående hals-klang utan tillräcklig hufvud- och näs-resonans. När man lärt sig att förstå, hvilken ofantlig roll hufvud- och näs-resonansen spelar, icke blott för tonens vällyd, utan äfven för dess volym och styrka, verkar det formligen pinsamt att höra en i sig själf vacker och väl-skolad stämma afstängd från dessa viktiga ljudkällor. Fru H. framstår, enligt undertecknads mening, ej till sin fördel från konserttribunen.

Herr Åke Wallgren inledde konserten med Wotans helsning till Walhall ur op. »Rhenguldet». Derefter sjöng han först Gremins aria ur op. »Eugen Onegin» samt tvenne sånger: »Saga på kämpens hög» af Jacobsson och »Höst-sång» af Peterson-Berger. Herr W:s synnerligen vackra bariton kommer åhöraren att beklaga, att röstens utbildning är så bristfällig. Att ett så ypperligt material ej blifvit förädladt, är en evinnerlig skada för vår svenska konst, synnerligast som herr W. visar intelligens i föredraget. Bäst lyckades de båda opera-arierna.

Tillsammans utförde de båda artisterna tvenne nummer, nemligen duetter ur operorna »Figaros Bröllop» och »Trollflöjten» af Mozart samt »Hamlet» af Thomas. Herr John Jacobsson ackompanjerade.

Musikföreningens tredje kamarmusik-soirée hölls den 20 februari i Handelsinstitutets sal. Denna gång var det Aulinkvartetten jemte herr Wilh. Stenhammar, som utförde aftonens program. Första numret utgjordes af kvartett F-dur op. 18 af Stenhammar, hvilket, trots ett utmärkt utförande, ej förmådde tilltala i högre grad på grund af ett särdeles oroligt och oklart kynne. Som slutnummer gafs Beethovens s. k. Harpkvartett (Ess dur op 74), som fick ett godt och vackert utförande. Mellan de båda kvartetterna spelades César Francks pianotrio Fiss-moll op. 1, ett verk, som i sin utomordentliga enkelhet

verkade fullkomligt gripande. Herr Stenhammars klara, själfulla tolkning af pianopartiet och herr Aulins passionerade spel bidrogo i hög grad att framhäfva verkets skönheter. Herr Claë-sons violoncellspel var för tamt och opersonligt för att göra behörig verkan. Äfven i kvartetterna är herr C. för blyg och tillbakadragen. Cellon skall bilda grundvalen för det hela och får såsom sådan ej vara för klen.

Tor Aulin och Wilhelm Stenhammars symfonikonsert den 24 februari i Konserthuset under medverkan af fru Clary Morales och Orkesterföreningens orkester blef en särdeles intressant och underhållande afton. Konserten, hvars samtliga nummer dirigerades af herr Aulin, inleddes med Berwalds »Sinfonie singulière», som vid detta första åhörandet förekom anmälaren mera »singulière» än intressant. Första satsen förefaller temligen sökt; andra satsens adagio är melodiskt, men föga originelt och det mellanliggande scherzot är högst besynnerligt; sista satsen är i anmälarens tycke den vackraste och intressantaste, men också den minst »singuliera». Utförandet var utmärkt och instuderingen tydligen grundlig. Därpå följde tre sånger af Norman, satta för en röst och orkester af Tor Aulin. Sångerna fingo ett poetiskt och välklingande utförande af fru Clary Morales, hvars röst denna gång klingade betydligt kraftigare än vid uppförandet af »Elias» i höstas. Vi anse dock fortfarande, att Konserthuset är en för stor lokal för fru M:s röstresurser. Sångerna, »Den ångrande», »Hvarför tvista» och »Höst», voro alltför ensartade i stämningen, hvarför det hela verkade litet monotont. Tredje numret på programmet utgjordes af Wilh. Stenhammars konsert B-moll op. 1 för piano och orkester med tonsättaren själf vid flygeln.

Detta rika, vackra verk, fylldt af poesi och vällyd, fick ett såväl från solistens som orkestrens sida utmärkt utförande och fängslade från den första tonen till den sista åhörarens uppmärksamhet. Stenhammars klara, uttrycksfulla och personliga spel samt hans sällsynt vackra touche bringade lif och anda öfver det sköna verket och framkallade vid dess slut en bifallsstorm, som knappast ville tystna. Som slutnummer spelades Valentins pompöst anlagda festouverture op. 18.

Fröken Elsa Stenhammar har under februari med biträde af en damkör samt ackompanjement af harpa och valdhorn gifvit fyra svenska folkvises-aftnar, som rönt så lifligt bifall, att troligen ytterligare upprepningar komma att längre fram ega rum. Aftnarne, som gifvits i Handelsinstitutets sal, der en särskildt anordnad scen med dekorationer af artisten Biljer-Hedgren iordningställt, ha upptagit dels flerstämiga körer dels soli med kör eller solosång med harpa eller horn. De mycket tilltalande anordningarne och det stäm-

ningsfulla och konstnärliga utförandet af det hela ha med rätta framkallat lifligt bifall. Våra vackra och poetiska folkvisor och låtar förtjena att tagas tillvara och bli allmännare bekanta.

H—t.

Litteratur.

På G. M. Edlunds förlag, Helsingfors, har utkommit:

Wegelius, M.: *Kurs i homofon sats (Harmonilära). I Generalbas. II Använd harmonisk sats. Harmonisering af melodier.* Första häftet. Pris: 3 mark 50 pf.

Ofvannämnda böcker ha till författare Martin Wegelius, lärare och direktör vid Helsingfors' musikinstitut, bekant som komponist hufvudsakligen af sångverk, och grundlig teoretiker, såsom han visat med sin »Lärobok i allmän musikära och analys (1888—89) m. m.

Generalbas-häftet har jemte Förord, Inledning och Allmänna regler, följande innehåll: Kap. 1. Förbindelser mellan konsonerande, direkt besläktade terzkvintackorder i trångt läge; Kap. 2. Förbindelser mellan konsonerande, indirekt besläktade terzkvintackorder; Kap. 3. Dissonerande terzkvintackorder; Kap. 4. Treklangens omvändningar; Kap. 5. Fyrklanger. Dominantseptimackordet och dess omvändningar; Kap. 6. Öfriga fyrklanger; Kap. 7. Friare upplösningar af fyrklanger; Kap. 8. Femklanger; Kap. 9. Altererade ackorder; Kap. 10. Modulation; Kap. 11. Förhållningar; Kap. 12. Förbindelser mellan terzkvintackorder i spridt läge; Kap. 13. Treklangens omvändningar i spridt läge; Kap. 14. Fyr- och femklanger i spridt läge; Kap. 15. Harmoniföljder i blandadt läge.

I förordet heter det: »Framförallt är det de — såvidt jag vet — i intet annat arbete af detta slag förekommande speluppgifterna, hvilka motiverat affattandet och utgifvandet af denna lärobok i ett fack, som räknar så många sådana». Angående speluppgifterna, som i regel uppföras på piano — orgelelever böra ock öfva dem på orgel — heter det, att lärjungen vid deras instuderande *icke får taga penna och papper till hjälp* utom vid enskilda svårare ställen, dem han ej kan på annat sätt utreda. Speluppgifterna föregås för öfrigt af vanliga skrifuppgifter.

Det andra häftet (84 sid.) med motto: »L'Armonia è la signora dell' orazione» (Monteverde) har följ. innehåll: Harmonisering af melodier. — Terzkvintackorderna på 1:a, 4:e och 5:e steget. — Öfningar i trångt läge (Uppgift I). — Öfn. i blandadt läge. (Uppg. II). — Treklanger I, IV och V jemte omvändningar. I Sextackorder. (Uppg. III) — II kvartsextackorder.

(Uppg. IV och V) — Öfriga konsonerande treklanger. I Terzkvintackorder. (Uppg. VI) — II. Sext- och kvartsextackorder (Uppg. VII och VIII). Dissonerande treklanger (Uppg. IX och X). — Fyrklanger på 5:e steget. (Uppg. XI) — Femklanger på 5:e steget. (Uppg. XII) — Fyrklanger på 7:e steget i dur. (Uppgift XIII) — D:o i moll. (Uppg. XIV) — Fyrkl. på 2:a steget i dur och i moll. (Uppg. XV) — Öfriga fyrklanger i dur och i moll. (Uppg. XVI) — Praktisk användning af det hittills inlärd: Harmonisering af koraler och vismelodier (Uppg. XVII.)

Uppgifterna föregås af korta 4-stämmiga »mönster». Exempel förekomma af Josquin de Près, Bach, Beethoven, Mendelssohn. Koraler och folkvisor till harmonisering förekomma i sista uppgiften.

Förf. säger i början af häftet. »Medan uppgifterna i den förra kursen utgingo från en gifven, i lika långa noter fortskridande bas och resulterade i en harmonisk sats, hvars rytmik var likformig som basens och der det melodiska elementet kunde göra sig gällande endast inom tränga gränser, är utgångspunkten i den nya kursen en ofverstämman, som i de flesta fall innehåller en verklig melodi, sådan den förekommer i den musikaliska praxis, och hvars omväxlande rytmik, betydande tonomfång och fria melodik med nödvändighet förutsätter samma frihet och rörlighet äfven i öfriga stämmor — eller m. a. o. *fri harmonisk sats*.

Finsk Musikrevy 4. Andra februarihäftet innehåller: Sängen i våra skolor. Några reflexioner af O. Andersson. — Musikens härkomst och uppgift, af Herbert Spencer. — Musikbref från Wien (Mozart-jubileet, Maikki Järnefelt och Aino Ackté). — Musikbref från Wiborg. — Ur den utländska musikpressen. — Insänd litteratur, Musikanmälningar, Konsertkritik, Notiser.

Neue Zeitschrift für Musik, 9, innehåller: Tonsetzer der Gegenwart XV: Georg Schumann (slut). — Noten am Rande, etc.

Musiksäsongen i Italien 1905—1906.

Messina, Napoli.

Febr. d. å.

»Teatro Vittorio Emanuele» i Messina, gemenligen liksom det präktiga konsttemplet med samma namn i Palermo kallad »Massimo» (Stora teatern), har anseende för att vara, näst efter Italiens förnämsta lyriska scener, en af detta lands mera betydande operatestrar samt undfår ock — undantagsvis — af Baedekers alltid samvets-

granna »guide» — ett ganska godt »betyg». Vi erhöilo jemväl bekräftelse härpå i de tvenne föreställningar vi der öfvervoro på återväg från Egypten till Napoli, nämligen *Boitos* »Mefistofele» och *Catalanis* »Loreley».

Den senare, som inledde nu pågående »stagione» å »La Scala» i Milano samt äfven kommer att inom kort återupptagas å »Costanzi» i Roma och Palermos »Teatro Massimo», lär utgöra sin kompositörs »chef d'oeuvre». Efter ett enda åhörande må vi för tillfället allenast tillägga, att denna högromantiska opera med en af C. d'Ormeville och A. Zanardini efter den berömda Rhensagan författad hyperfantastisk text har att uppvisa partier af sällspord skönhet, hvilka ock i det hela taget kommo till sin rätt vid representationen i fråga, der den helt unga sopransångerskan *Esmeralda Pucci* och tenoristen *Vincenzo Coppola* — jemväl erkännansvärda representanter af Margareta-Helena och Faust i »Mefistofele» — särskildt utmärkte sig i den musikaliskt som dramatiskt synnerligen vanskliga titelrollen och ridaren Walters likaledes högst kräfvande uppgift.

I *Napoli* bevistade vi visserligen under en åtta dagars vistelse en — må vara till betydligt nedsatta pris* gifven — populär söndagsmatiné å den berömda S. Carlo-teatern, bestående af förutom koreografen *Ferd. Pratesis* och tonsättaren *Romualdo Marécos* äfven i fråga om exekutionen verkligt vackra och praktfulla balett »Dai-Sin» med ämne från Japans sagotid, en minst sagdt ytterst medelmåttig föreställning af *Rossinis* odödliga och framför allt i bourbonernas f. d. residensstad gouterade »*Barbiere di Siviglia*», i hvilken vi knappast, åtminstone å en dylik scen, kunnat föreställa oss en mera obetydlig *Rossina* och en tarfigare grefve *Almaviva*; till och med den förtjenstfulle barytonisten *Alfredo Costa* föreföll betydligt deprimerad i denna »milieu». Men... vi hade mer än nog af förevarande »konstnjutning» och må följaktligen allenast anföra, att repertoaren under veckan i öfrigt utgjordes af *Puccinis* »*Butterfly*» och »*Tosca*» samt *Thomas'* »*Mignon*», i de båda sistnämnda operorna med sina medborgares gamle gunstling, den numera ganska passerade napolitanske tenoren *Fern. de Lucia* såsom Wilhelm Meister och Mario Cavaradossi, slutligen *Verdis* »*Otello*», hvars af oerhörd osäkerhet kännetecknade framförande jemte en rätt skral uppsättning föga vittnade om pietet för mästaren och hans storslagna skapelse. Af de enskilda partiernas innehafvare ådagalade emellertid *Antonio Paoli*, en hittills här alldeles okänd

* 1 L. för ensamt »ingresso» (entré), allenast berättigande till ståplats, som vid premiärer brukar uppgå ända till 5.

spansk sångare, anmärkningsvärda vokala och sceniska förutsättningar, *Mario Ancona* skulle varit en ganska lyckad *Jago* med ett plus af »diable au corps» och *Maria Zarneti* en förträfflig *Desdemona*, derest ej en hög grad af matthet hvilat öfver hennes prestation. Mindre förvånande, om man betänker, att den värderade artisten, för tillfället faktiskt »S Carlos» enda primadonna af rang, nödgats uppträda i ansträngande roller flera kvällar å rad... synnerligen betecknande för arbetsordningen vid densamma.

Man kan ej heller bättre förvänta, då dess ledare »cav.» de Sanna, samtidigt privat affärsman, derät egnar minsta anparten af tid och intresse. Ett betänkligt »omen» för spelåret var, att Napolis stadsfullmäktige med knapp nöd gäfvor sitt medgifvande till teaterns öppnande, enär han på ett långt ifrån tillfredsställande sätt uppfyllt sina förbindelser att i salongen ändtligen effektuera en del för publikens komfort rent af oundgängliga förbättringar. Af alla de illustra »stjornor», hvarmed säsongens manifest prunkar, återstå f. n. allenast de ofvannämnda. *Pietro Mascagni* dirigerade allenast några representationer af sin »Cavalleria» med *Elena Bianchini-Santuzza* och *Giuseppe Anselmi-Turrido* samt af *Mozarts* »Don Giovanni» med *Mattia Battistini* i titelpartiet, medan *Leopoldo Mugnone* ej kunde motstå ett frestande anbud att öfverflytta sin kapellmästare-verksamhet till »La Scala» i Milano. Dessvärre står Napolis ärevördiga, snart 170-åriga främsta lyriska scen ej längre på sin forna artistiska höj.

Oafsedt en präktig föreställning af *Suppés* »Fatinitza» å »Teatro Mercadante», för tillfället hemvist för operetten och de städse lika ypperliga varieté-prestationerna i Salone Margherita, der den italienska chansonettdivan *Aurora Castillo* med den spanska dansösen *Guerrito* täflade om allmänhetens ynnest, var det en sannskyldig vederkvickelse att åhöra den i allo utsökta välgörenhetskonsert af »S. Carlos» och »Politeamas» förenade orkestrar, hvilken i den senare teatern samt i närvaro af hertiginnan af Aosta och en särdeles distingerad publik dirigerades af den unge milanesiske greven *Guido Visconti di Modrone*, son till den bekante »Scala»-mecenaten. Enär denne, oaktadt han redan vid »Massimos» i Palermo senaste »stagione» var engagerad i egen-skap af kapellmästare, med sällsynt modesti knappast räknar sig sjelf för mera än dilettant, vare det nog sagdt, att den högättade ädlingen här lika fullt dokumenterade sig såsom en boren konstnär i ordets amplaste bemärkelse.

P. S. ^{1/3} 1906.

Kort efter undert:s återkomst till Roma gafs mot slutet af febr. i »Accademia di S. Cecilia» under anförande

af greve Viscontis »mäestro», direktören vid Napolis musikkonservatorium, prof. *Giuseppe Martucci* en redan genom sjelfva programmets sammanställning högstintressant *Wagner*-konsert. Utförandet var rätt osäkert i det mäktiga »Tristan»-förspelet och något sväfvande i »Tannhäusers» lidelsefullt upprörda *Venusberg* scen, deremot förträffligt i den tragiska »Faust»-uvertyren och i »Agape sacra» (den heliga kärleksmåltiden), »Parsifals» första, underbara final, hvars sublima mysticism erhöill en ypperlig tolkning af kör och orkester, samt hvars verkan ytterligare förhöjdes genom den slående kontrasten med det näst föregående »Tannhäuser»-numret. Tyvärr måste på grund af barytonisten de Lucas indisposition densammas hitills ej här exekverade solostycken utslutas.

Roma har städse visat sig uppskatta *Wagner*. Äfven denna gång blef bifallet enhälligt från den fulltaliga salongen, hvarest i den kgl. logen märktes den varmt musikälskande enkedrottning *Margherita*. * *Anteros*.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern.

- Mars 4. Auber: *Fra Diavolo* (Zerlina, Pamela: fruor Hellström, Lindberg; *Fra Diavolo*, lord Kockburn, Lorenzo, Mattheo, Giacomo, Beppo: hrr Nyblom, Strömberg, Malm, Grafström, Söderman, Ericson); Balett: *Saltarello*.
- » 5, 11. Tschaiakowsky: *Eugen Onegin*.
- » 7. Donizetti: *Leonora*.
- » 8. Puccini: *Tosca*.
- » 9. v. Flotow: *Martha*. (Lady Harriet, Nancy: fruor Bartels, Jungstedt; lord Tristan, Lyonel, Plumkett, domaren: hrr Söderman, Malm, Söllergrén, Grafström).
- » 10. Saint-Saëns: *Simson och Delila*.
- » 12. Mozart: *Don Juan*.

Östermalmsteatern.

- Mars 4—12. Caryll: *Hertiginnan af Danzig*.
- » 4, 11. *Stabstrumpetaren* (matiné).

Vetenskapsakademien.

- Mars 5. Konsertföreningens 3:e kammarmusik-konsert af Aulin-kvartetten och hr Stenhammar. »Biträdande: hr Ax. Runnqvist. 1. Ant. Bruckner: Stråkkvintett, F-dur; 2. L. Norman: Pianokvartett, Em., op. 10; 3. J. Haydn: Stråkkvartett, B d. (Ed. Pet. N:o 10).

Vid operans repriser af »*Fra Diavolo*» och »*Martha*» ha ett par nya rollbesättningar förekommit. Så ha fru Lindberg, hrr Nyblom, Strömberg och Malm (i »*Martha*») första gången uppträdt i ofvannämnda partier, ännu blott en gång; efter en följande torde vi få yttra oss om framställningen.

Östermalmsteatern gaf 4 mars 25:te gången operetten »*Hertiginnan af Danzig*». Pjesen, af ungefär samma innehåll som »*Madame Sans Gêne*», är med särdeles solid prakt uppsatt och väl utförd, särskildt hvad fru Meissner och de andra hufvudpersonerna beträffar. Musiken är melodisk och rätt underhållande, om än litet löst »påhängd» texten här och der. Särdeles danserna i äldre stil, marscher och en del komiska kupletter äro musikaliskt roande. Operetten ger fortfarande goda hus. Som matiné har teatern bjudit på den muntra Stabstrumpetaren. Svenska teatern har under månaden af musikpjäser uppfört »*Stor-Klas* och *Lill-Klas* samt »*Regina von Emmeritz*».

Konsertrevy. Bland konserten under senare hälften af februari ha vi efter tidsföljden att först nämna dir. Otto Olssons orgelkonsert i Johannes kyrka. Konsertgiffvarens orgelnummer utgjordes af Guilmant: Sonat n:o 1, D-moll; C. Franck: Caoral (n:o 1, E-dur); G. Mac-Master: Pastorale; J. Lemmens: Schezzo, symphonique concertant och J. S. Bach: Fantasie och fuga, A-moll. Herr Runnqvist spelade af J. S. Bach: Un Sonate för klaver och violin n:o 3, D-dur, och fröken Zelma Wall sjöng: Gounod: Parce Domine, A. Söderman: Hymn och »Tantum ergo» med obligat-violin, en komposition af konsertgiffvaren, hvilken äfven nu hade tillfälle att dokumentera sig såsom framstående orgelspelare.

Löjtnant Erik Elfgrén, som med sin vackra barytonstämma gjort sig känd på hr Halléns filharmoniska konserter och på ett par sådana i landsorten, gaf här sin första konsert i Vetenskapsakademiens hörsal den 21 febr. inför talrika åhörare, bland hvilka befunno sig prins Gustaf Adolf med gemål och hennes gäst, en tysk prinsessa. Konserten inleddes med *Wagner*-numret Den flygande Holländarens stora aria och programmet upptog för öfrigt af Schubert: Nachstück, Die Krähe, Die Stadt, Dithyrambe; E. G. Geijer: På nyårsdagen, Sjögren: I seraljens lustgård, Peterson-Berger: Till bruden, Böljeby-vals, P. Cornelius: Im Lenz, im Lenz, H. Wolf: Verborgenheit, Brahms: Die Mainacht, Merikanto: Auf dem Meer. Hr E. ackompanjerades af fröken Märtha Ohlson, som biträdde hr Runnqvist med violinnummer: Romans af Sinding, Menuett af Aulin och Poëme af Sjögren. Löjtnant Elfgrén har en klangfull, särdeles i höj-

* I musikbrevet från Egypten i n:o 4, spalt 2, uppföras r. 21 står Longobardi, läs: Longobardi; r. 34 står Linadinos, läs: Sinapinos; r. 3 nfr. står: sträfvä, läs: sträfvä.

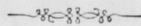
den mäktig röst och sjunger smakfullt, kanske endast för mycket ljusst och öppet, hvilket ock gjorde, att Geijers vackra, allbekanta sång ej föredrogs med nog lugn och värdig stil. Sångaren skördade rikt bifall under aftonen och den biträdande violinisten fick ock deraf sin beskärda del.

Grefvinnan Aina Mannerheim, nu, som bekant, jemte sin här som banktjensteman anstälde man bosatt i vår hufvudstad, hade på sin senaste konsert i Musikal. Akademien en tacksam och rätt talrik publik. Hon utförde sjelf med ypperligt ackompanjemang af sin landsman, Armas Järnefelt, hela programmet, som började med recit. och aria ur op. »Il prigioniero fortunato» af A. Scarlatti. Utförandet af denna, liksom äfven i följande nummer ur Monsignys »Le deserteur» röjde en viss indisposition, men denna försvann mer och mer och den vackra mezzosopranen jemte ett konstnärligt mezzo voce gjorde föredraget af de följande sångerna högst anslående. Dessa utgjordes af Backer-Lunde: Morgon, Sinding: Ungdom og Skönhet, Rosenfeld: Aa farvel, Depret: Les levres et le coeur, Tschaiowsky: Toujours à toi, Beethoven: In questa tomba, H. Wolf: Verborgeneheit, Dvorák: Als die Mutter, Järnefelt: Sunnuntaina och Solsken, Sjögren: Das macht, es hat die Nachtigall, Peterson-Berger: Zarathustras Rundgesang, Meine Rosen, Venedig och Ecce homo — ett rikt och omvexlande program. Sångerskans något orörligt allvarliga ansiktsuttryck häntyder på större håg för det seriösa. Måst lyckades hon också med Sindings framrusande sång. En del af det rika bifallet på konserten var nog äfven ämnadt åt ackompanjatören, som dock ej tog det åt sig.

Den 25 gafs i Katarina kyrka en matiné till förmån för Stockholms brefbärarens Ånke- och pupillkassas grundfond. Biträdande dervid voro fru Östberg, hrr John Forsell, L. Zetterqvist, dir. Alb. Lindström samt Bellmanskören under dir. Åkerbergs ledning. Fru Östberg sjöng aria ur »Messias» och ur Wennerbergs orat. »Jesu födelse», hr Forsell »Confutatis» ur Verdis Requiem jemte solo i körer, hr Lindström spelade orgelsaker af Guil-mant, hr Zetterqvist nummer af Leonard och Paganini, kören sjöng sex nummer af Hannikainen, Kuhlau, Wennerberg, Myrberg, Peterson-Berger och Söderman.

Konsertföreningens 3:e kammarmusiksoaré af Aulinerna hade ett intressant inledningsnummer: Ant. Bruckners, den kände symfonikerns, enda kammarmusikverk, en stråkkvintett. Första satsen är föga originell, dess mer fångslande det följande scherzot med sitt tvära slut och det romantiskt sköna adagiot, medan sista satsen är ett föga njutbart musikaliskt aggregat. Mellan-numret utgjordes af Normans, om Schumann erinrande, vackra pianokvartett,

op. 10, och sist bjöds en af Haydns tidigare glada och hjärtevinnande kvartetter, som efterföljdes af lifligt bifall och tack för aftonens musiknjutning.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten

Kgl. teatern. Under inöfning äro »Judinnan», »Så tuktas en argbigga», »Den stumma», »Daria» och »De nyfikna fruarna», de båda senare nyheter, af hvilka den sistnämnda kanske ej blir färdig för detta spelår.

Donation till Musikal. akademien. En storartad gåfva erhöi akademien d. 8 d:s, då på årsdagen af dr Vilb. Svedboms födelse hans efterlevande maka donerade 40,000 kronor till densamma. I gåfvobrevet föreskrifver gifvarinnan, som säger sig förverkligat sin mans idé med denna donation, att kapitalet skall förvaltas under benämningen »Vilhelm och Hilma Svedboms stipendiefond» och rätten deraf skall användas till stipendier för konservatorielever. Med undantag af Jenny Lind stipendiet är detta den största donation Musikaliska akademien fått mottaga till detta ändamål.

Vid Mazérska sällskapets musikaften d. 7 d:s hade det till gäster Auliniska kvartetts medlemmar, hvilka utförde aftonens musiknummer.

Fru Mally Högbergs konsert eger rum onsd. d. 14 d:s i Vetenskapsakademiens hörsal. Medverkande äro konsertmästare Lars Zetterqvist och hr John G. Jacobson.

Uppskjuten kammarmusikaften. Märtha Ohlsons, Axel Rannquists och Carl Lindhe tillämnade kammarmusikaften den 8 d:s uppskjutes på grund af mellankommande hinder till torsdagen den 19 april i Vetenskapsakademiens hörsal.

Svensk operett i Finland. Kontrakt har i dagarna afslutats mellan direktionen för brunnshusbolaget i Helsingfors och kamrer August Bodén i Stockholm att under sommaren uppföra operetter å bolagets teatrar derstädes. Sejouren börjar omkring den 1 juni och afslutas den 15 augusti.

Hr Gustaf Bergman, vår unge landsman har nyligen å Stadteatern i Rostock efter blott två månaders instudering utfört Siegfriids svåra parti i Wagners musikdrama med samma namn. Trots rollens anseeliga omfång höll stämman ut till sista tonen; äfven i spel och apparition prisas framställningen som illusorisk af stränga Wagner-kritiker. Hr Bergman är endast 25 år gammal

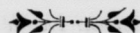
Från våra grannland.

Helsingfors. Febr. 24—Mars 5. Af teatrarne har under denna tid Finska T., i fråga om pjäser med musik, uppfört »Regina von Emmeritz», »Takki-joella» (musik af O. Merikanto) och en annan finsk pjäs med musik af S. J. Palmgren. Filharmoniska orkestern har dervid medverkat. På Alexanders-teatern har börjats abonnemangsföreställningar af en rysk trupp, börjande med Rubinsteins »Demon», hvarvid I. V. Tartakoff, artist från de kejserliga teatrarne, medverkat som gäst. D. 28 febr. gafs af Ida Moberg en »Kompositionskonsert» med följande verk af henne: 1 Symfoni; 2 Ouverture; 3 Landtlig dans; 4 »Vaknen!»; för baritonsolo, manskör och orkester.

H. Höghet Hertig Georgs af Mecklenburg-Strelitz Petersburg'ska stråkkvartett konsertterade här d. 2 mars. Den består af hrr Kamensky, Kranz, Bornemann och Butkowitsch och hade till biträdande pianist fru S. Davidoff. Programmet upptog: 1. Tschaiowsky: kvartett, op. 32, F-d.; 2. R. Schumann: Pianokvintett op. 24; 3. Beethoven: Kvartett, op. 74; Ess dur. Filharmoniska sällskapet gaf d. 3 mars sin 9:de symfonikonsert med biträde af violinisten professor M. Crickboom från Bryssel och följande program: 1. Beethoven: Symfoni n:o 4; Dvorák: »Die Waldbaue», symfon. dikt; 3. M. Bruch: violinkonsert, G moll; 4. Arensky: Uvertur till »Un songe sur le Volga». Sällskapet har för öfrigt haft en folkkonsert och orkestern utfört de vanliga populära konserterna i Societetshuset.

Kristiania. Febr. 22—Mars 4. Nationalteatern har d. 27 febr., 1 och 4 mars gifvit Wagner-konserter med biträde af fru Ellen Gulbranson. Centralteatern har af musikpjäser, denna tid gifvit »Madam Sherry» och »Surcouf», hvori fru Bocken-Lassen och hr Rode gästade.

D. 23 gaf hr Sven Scholander sin sista visafn, d. 24 pianisten Martin Knutzen en 2:dra konsert och 1 mars en »populär» sådan. En annan pianist, hr Brandt-Rantzau konserterade d. 27 febr. biträdd af fru Margarethe Krüger-Lagerqvist. Vid Musikföreningens 4:de abonnemangskonsert i logens stora sal, med hr Iver Holter som dirigent, upptog programmet: 1. Bizet, Petite Suite för ork.; 2. Saint-Saëns: konsert för violoncell. (hr Albert Chistiansen) och ork.; 3. Mozart: Adagio ur G-mollkvintetten; 4. Violoncellnummer med piano; 5. Schumann n:o 4 D moll. Samma dag konserterade Handtverker-sångföreningen under hr Eyvind Alnæs' ledning.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — 26:te årgången. — För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1906 efter samma plan som förut, innehållande *populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc.* Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). **Pris 5 kronor** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musikhandeln**, å posten och tidningskontor. **I landsorten bäst å posten.**

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.

OBS. Porträtt med biografier i **N:o 1: Oskar Bolander. — A. M. Myrberg; — Signe Rappe; N:o 2: W. A. Mozart. — Sigrid Vesterlind. — Edouard Risler. N:o 3: Anna Ulmgren. — Marguerite Caponsacchi. — Mischa Elman; N:o 4: Magna Lykseth-Schjerven; — N:o 5: Fridolf Book.**

J. G. Malmström
**PIANINON
FLYGLAR**
Göteborg.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården.
Frans J. Huss.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Albumblad.

5 melodiska tonsycken
af

Adrian Dahl.

(Romans. Humoresk. Perpetuum mobile. Aftonstämning. Marche triomphale). — **Pris belönt musikbilaga** — finnes till salu å 1 kr. å Svensk Musiktidnings expedition.

Festmarsch

för piano af
Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch kan köpas eller rekvireras å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.

Pris 50 öre.

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmonier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepôt för Blüthners och Rönischs världsberömda Flyglar och Pianinos.

Vikarie

sökes att från och med den 1 instundande maj tills vidare bestrida **klockare- kyrkosångare- och organist-** befattningarna inom Stora Herrestads och Borrie församlingar samt därmed förenad skyldighet att undervisa församlingarnes skol- och nattvardsbarn i sång. Lönen utgår, för år räknadt, med 450 kronor förutom arrendet af till klockarebostället hörande 32 tunnland och bostad. Ansökningshandlingar, åtföljda af betyg, böra insändas till kyrkorådet i Stora Herrestads och Borrie församlingar, senast den 1 instundande april.

Stora Herrestad pr Ystad d. 3 Mars 1906.

Kyrkoråden.

(A. G. B. 1028.)

Zonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Fr. J. Huss.* Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

INNEHÅLL:

Mally Högberg (med porträtt). — Första uppförandet af Mozarts »Don Juan» på åtskilliga scener. — Musikbref från Göteborg af H-t. — Litteratur (M. Wegelius: Harmonilära etc.) — Musiksäsongen i Italien 1905—1906. Messina. Napoli. Roma, af Anteros. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Annonser.